

СТЕФЕН РОБИНЪТ ЕЗИКОВЕДЪТ

Превод от английски: Вася Данова, 1977

chitanka.info

— Няма да си дам мозъка — извика Ебърли, като се прицели. — Този път няма! Никога вече!

Неясна сянка се прокрадна от една скала до друга. Ебърли натисна спусъка. Пушката отскочи в рамото му. Пред скалата се вдигна облак прах. Изстрелът не бе попаднал в целта.

— Ебърли, предай се — чу се гласът на Плагио, усилен от мегафона. — Нямаш никакви изгледи за успех срещу нас. Много сме.

— Докато има живот — отговори Ебърли, като търсеше да каже нещо по-жлъчно и оригинално, — има и надежда. — Той даде още един изстрел. Парчета от скалата се разхвърчаха. Някой извика от болка.

— Подписал си договор, Ебърли.

— Незаконен договор!

В скалите около Ебърли затракаха куршуми, които сякаш подчертаваха възможността за принудителното изпълнение на договора. Ебърли се опита да си спомни юридическия термин, който използваша, за да заставят някого да изпълни договор. Той някога беше учил и право, но то също вече не съществуваше, изтръгнато от главата му срещу заплащане.

Ебърли изтупа скалните отломки от ръкава и реши да смени позицията си. Плагио и хората му бяха съвсем наблизко. Скоро щяха да открият къде точно се намира, а след това ще го обградят и ще чакат. Дори ако слънцето на пустинята не го изпечеше, гладът и жаждата щяха да го сломят. Дори за минутка да изгубеше съзнание, Плагио ще го хване, упои, ще го отнесе и ще вземе мозъка му.

Ебърли вкара още два патрона в автоматичната пушка. Постави белег в парцаливото издание на „Дон Кихот“ и напъха книгата заедно с патроните в джоба на палтото си. Този път ще прочете докрай книгата. Дори ако за това трябваше да застреля самия Плагио.

Полека, лазейки ниско зад ръба на скалата, Ебърли се промъкна към издатината, която бе забелязал преди това. Прехвърли пушката на гърба си, но като погледна надолу, се поколеба, преди да продължи изкачването. Отвъд издатината скалата се спускаше около двеста метра надолу към пустинята. Само едно подхлъзване и той щеше да се сплеска на пясъка или да се закачи на някой кактус, като чувал със счупени кости. Да, смъртта с чест или дори без чест имаше предимства. Плагио щеше да остане без своя половин килограм

енграми. За момент Ебърли обмисли дали да скочи, но след това отхвърли идеята. Задоволството да измами така Плагио би било съвсем краткотрайно. По-добре да се изкачи нагоре и да се надява на пълна победа.

Той започна да се придвижва странично покрай издатината, като забиваше пръсти в пукнатините, за да се придържа до стената. Веднъж се осмели да погледне надолу. Зави му се свят. Погледна встрани и облегна изпотеното си чело на хладната скала. Опитва се да диша дълбоко, за да успокои нервите си.

— Ебърли!

— Не сега — промърмори той. — Не ме разсейвай.

— Знаем, че се движиш, Ебърли. Имаме топлинни детектори.

Ебърли се придвижи няколко сантиметра, като се опитваше да не слуша отвличащите вниманието му гласове.

— Предай се, Ебърли. Ти си правил това. Трябват само няколко секунди. Безболезнено. Мисли за жена си и децата. Ако се подчиниш, те ще продължават да живеят охолно. Ако бъдеш убит, ще живеят от социални помощи. Жена ти е твърде тъповата, за да ни бъде полезна.

Сега вече Плагио обиждаше Глория. Наистина тя учеше бавно. Трябваша й четири години, за да усвои основните правила на румънската граматика — умение, което Ебърли продаде на Плагио за петдесет долара. Като се има предвид погрешното минало време, несигурното бъдещо условно на Глория и нейната пълна неспособност да разбере румънското относително местоимение, това все пак беше добра цена. Обаче Плагио нямаше право да я обижда.

— Твоята жена пък говори френски като българка — извика Ебърли.

В отговор последва ожесточен огън.

Ебърли достигна оголената скала. Тук беше в сравнителна безопасност. На запад, като една удължена оранжева топка на хоризонта, слънцето залязваше. Ако можеше да ги задържи на разстояние, докато настъпи нощта, никой нямаше да се опита да премине ръба на тъмно. Тогава ще може да завърши последните двеста страници на „Дон Кихот“.

Ебърли свали пушката и се разположи зад висока скала с процеп в горния край. Чу свличане на дребни камъни и даде два изстрела.

— Не — каза си той, — пази мунициите. Стреляй само когато е сигурно.

Той извади кутията с патрони, подмени двете празни гилзи и преброи останалите. Тридесет изстрела заедно с тези в пушката. Недостатъчни за битка, но стигат да държи Плагио на разстояние.

— Ебърли!

— Крадец на мозъци! — извика Ебърли. — Мръсен крадец на мозъци!

— Аз само търся това, което ми се полага. Ние имаме изгодно споразумение, Ебърли. Защо да не продължим?

— Защо да не мога да довърша „Дон Кихот“?

— Още колко ти остава?

— Около двеста страници!

Настъпи пауза.

— Колко време ти трябва?

— На тази светлина? Цяла нощ. Може би по-дълго.

— А с лампа?

— Четири или пет часа.

— Много дълго. Клиентът чака. Утре в 11 часа има последен изпит по испански език. Платил е предварително. Трябва да приготвим апаратурата, да направим екстракцията и присаждането и да го върнем в Лоз Анджелиъз за изпита. Предай се, Ебърли. Можеш да свършиш книгата следващия път.

Следващия път! Ебърли учеше испански вече за седми път. Щом получише достатъчно знания, за да прочете „Дон Кихот“, Плагио, който използваше тази книга като пробен камък за овладяване добре испански език, извличаше знанията от него, като оставяше Дон Кихот, Санчо Панса или хубавата Дулцинея или не толкова хубавия Росинант в някое критично положение, и Ебърли не узнаваше какво се е случило по-нататък. Той беше благодарен, че поне помнеше фабулата. Плагио вземаше само езиковото умение, но не и придобитата чрез него информация.

— Плагио — извика Ебърли.

— Какво?

— Ти казваше същото последния път и предпоследния път. Този номер вече не минава. Никога няма да ме оставиш да довърша книгата.

Щом се науча отново да чета, ще ми изпразниш мозъка. Няма да мога да казвам дори buenos días.

— Чети в превод.

Вбесен от естетическата безчувственост на Плагио, Ебърли промърмори „сагамба“ и изстреля три откоса. Ушите му заглъхнаха от гърмежите.

— Ебърли, защо беше това?

— Защото никога преводът не е като оригинала, профан такъв!

Ебърли седна зад скалата, обмисляйки дали да се възползува от последните лъчи на слънцето. Отвори „Дон Кихот“ и започна да търси докъде беше стигнал.

— Пристигнаха в страноприемницата, Дон Кихот заспа — ах, да, тук бях. Свещеникът току-що бе казал, че първопричината на лудостта на Дон Кихот бе четенето на книги.

Скоро настъпи пълна тъмнина. Ебърли извади джобното си фенерче, но вместо да продължи да чете, се облегна на скалата. Бягството му от дома на Плагио в Палм Спрингз неочаквано бе изчерпало всичката му устойчивост. Смятал бе да избяга и да стигне до автострадата, а после да спре някоя кола, отиваща към Лоз Анджелийз, но вместо това той се залута в пустинята. Ебърли бе очаквал незабавно преследване, но очевидно помощникът на Плагио, Марвин Екстрактора (прозвището му ясно показваше, че се занимава с извършването на енграмоктомии), беше останал по-дълго в безсъзнание. Светкавичният удар с вазата от епохата Минг, който я превърна на парчета, изглеждаше прекадено лек за главата на Марвин, обаче и след тричасов бърз ход Ебърли още не бе видял преследвачи. Едва когато наближи скалите и ги изкачи, за да разбере къде се намира, той забеляза джипа, който подскачаше през пустинята.

— Ебърли!

В нощния въздух гласът на Плагио звучеше, сякаш той се намирал над Ебърли.

— Какво?

— Не можем ли да се споразумеем?

— Какво споразумение?

— Ти ще се подложиш на...

— Никога!

— Ти ще се съ согласиш, а аз ще ти дам три седмици платена ваканция в Акапулко, преди да започнеш да учиш следващия език.

— Какво ще правя в Акапулко, като не зная испански?

— Не е необходимо да говориш с хората.

— Обичам да разговарям.

— Добре, иди в Майами или където искаш.

Ебърли се замисли. Плагио беше затруднен. Никога досега не беше предлагал ваканция. Обикновено настояваше още на другия ден след операцията Ебърли да седне отново над книгите. Клиентът сигурно беше важна личност или син на някой шеф, може би някой от началниците на Плагио. Въпреки че последният заемаше доминиращо място в живота му, Ебърли знаеше, че Плагио е само дребна рибка в Организацията, която го финансираше. Когато Конгресът обяви енграмните трансплантации за незаконни в началото на деветдесетте години на ХХ век, дойде времето на организираната престъпност. Според изчисленията на Плагио близо 80 процента от студентите нямаха желание да „зубрят“ и можеха да получат срещу заплащане трансплантирани знания на френски, немски, испански или всеки друг западен език на равнище, което им бе достатъчно, за да се дипломират. Славянските, ориенталските и африканските езици заедно с мъртвите езици имаха по-висока цена. Цените на другите учебни предмети зависеха от пазарната конюнктура, обаче хуманитарните науки с изключение на чуждите езици рядко ставаха икономически изгодни, за да оправдаят трансплантирането им.

И все пак, ако Плагио бързаше толкова, клиентът беше важен, а този факт даваше възможност на Ебърли да се пазари. Може би?

— Плагио!

— Какво?

— Кой е клиентът?

— Какво те интересува?

— Имам предложение.

— Кажу го.

— Нека да свърша книгата и ще се подложу на операцията. Кажу на клиента да съобщи, че е болен.

— Вече е опитал. Професорът не е съгласен. Ако не вземе изпита, ще го изключат. Ако го изключат, ти знаеш какво означава това.

— Само за пари ли мислиш, Плагио?

- Те карат света да се върти, Ебърли.
- В живота има по-важни неща от парите.
- Кои са те?

Като не можа да намери отговор, Ебърли опита да избегне въпроса:

- Защо не можеш да бъдеш по-разумен!
- Според мен аз съм разумен, а ти си този, който иска да се бори срещу системата и не е разумен. Какво ще спечелиш? Пирова победа!
- Каква победа?
- Нима вече забравяш английски?

Ебърли поклати глава. Пирова? Това не му говореше нищо. Седна долу и светна фенерчето. Плагио никога няма да разбере. Някои хора живеят за неща, които нямат нищо общо с парите, неща без пазарна цена, но с вътрешна стойност. Започна да чете. Светлото кръгче танцуваше по страницата, осветявайки ударенията и тилдите. Дон Кихот, възседнал коня си, галопираше или по-скоро, като се имаше предвид нравът на мършавия Росинант, се тътреше в мозъка на Ебърли. „Да имах само — мислеше си той — някой съвременен еквивалент на Росинант, някой боен кон със здрави крака или...“

— Джип! — каза Ебърли.

Той се изправи и надзърна зад скалата. Нито следа от Плагио. Някъде долу, неясно очертан при звездната светлина като правоъгълна купчина върху пясъка, се намираще джипът.

— Но как? — гласно се запита Ебърли.

Върнеше ли се обратно Плагио, щеше да го види. Топлинните детектори работеха по-ефикасно на тъмно. Оглеждайки скалите за друг изход, той откри само една възможност — директно спускане към пясъка. Погледна пропастта и почувствува, че се олюлява. През деня това щеше да бъде много трудно, а през нощта — невъзможно. Реши да дочака развиделяването, да се спусне и да направи опит за джипа.

Зората, плаха, колеблива, а след това все по-сигурна се появи точно когато батерията във фенерчето на Ебърли свърши. Въпреки че му оставаха само десет страница до края на книгата, той реши да отложи удоволствието. Дневната светлина ще разбуди и Плагио и ако той пристигне преди края... Ебърли разтърси глава, той не искаше дори да допусне тази мисъл. Пъхна книгата в самото си, прегледа

пушката и се приготви за спускане. Ако имаше щастие, щеше да стигне до джипа и до свободата, преди Плагио да забележи.

— Ебърли!

Дали да отговори? Ако не отговори, Плагио ще се покатери по скалите, за да види дали той не е избягал през нощта. Трябваше да задържи Плагио сред скалите колкото може по-дълго.

— Какво има, крадец на мозъци?

— Ебърли, защо използваш обидни думи? Винаги съм се държал честно с тебе.

— Като с дойна крава.

— Ти си объркан човек, Ебърли. По-рано можех да те разбирам. Мислех, че си като нас всички. Смятах, че знаеш какво е важно в живота.

— Парите.

— Съвсем вярно. Няма смисъл да притежаваш нещо, което не можеш да пласираш на пазара.

— Това е един вид интелектуална проституция. Ти изсмукваш умовете на хората, за да печелиш, Плагио.

— Аз ти казах, събирам поръчаното. То се търси на пазара. Такъв е животът, Ебърли. Примири се.

— Да се примиря — прошепна Ебърли, като вкара пачка патрони в пушката, готов да стреля. После се овладя. Вероятно Плагио искаше да го накара да се покаже. Той сигурно бе наредил на хората си да стрелят в тялото му, за да запазят мозъка и енграмите. Ебърли обаче не се почувствува по-добре. Плагио можеше да извади енграмите до два или три часа след настъпването на смъртта. Не, трябваше да се крие.

— Ебърли.

— Какво?

— Как така изведнъж стана морален?

— Какво искаш да кажеш?

— Ти работиш с мен вече десет години. Никога досега не си се оплаквал.

— Не се оплаквах, защото бях зависим.

— От какво? От наркотици ли?

— Не, от пари.

— Но сега не си обвързан? — в гласа на Плагио въпреки мегафона се долавяше сарказъм.

Ебърли си помисли за Глория, за децата Ефраим и Езекиел — и двамата родени, когато той изучаваше библейския гръцки език. Парите, получавани всеки петък, никога по-рано или по-късно, го задържаха. Всеки път, когато искаше да направи нещо за себе си, да започне нова работа или да се върне в университета, за да научи нещо без търговска стойност, история или литература, парите и неусетното прелъстителство на охолния живот, заедно с разточителния характер на Глория го караха да забива нос в граматиката и да спряга естонски глаголи. Десет години, без да направи нищо за себе си. Десет години, без да откъсне поглед от цените на пазара. Десет години, без да направи нищо за истинските ценности. Десет години закъснение. Плагио можеше да познава пазарната конюнктура, но той никога нямаше да разбере значението на вътрешната стойност на нещо, направено зарад самия себе си. Не, Ебърли не беше вече обвързан от пари, поне за момента. Той беше обвързан от нещо много по-силно, нещо, което той трябваше да направи, дори само веднъж, за себе си. Като отпрати поглед на запад, към последната избледняваща звезда, Ебърли стисна здраво „Дон Кихот“.

— Време е да направя опит за джипа.

Спускането беше по-трудно, отколкото Ебърли бе очаквал. Той си скъса панталона, веднъж почти изпусна пушката и няколко пъти увисваше на върховете на пръстите си, като отчаяно драскаше, за да намери опора под краката си. Най-после, с изтръпнали и окървавени ръце, той се пусна да падне последните три метра, почти върху една двуутробна мишка. Тя го гледаше, замръзнала на мястото си — нослето ѝ само мърдаше, — после изведнъж избяга.

— Ти си щастлива — каза Ебърли на изчезналата мишка. — В твоя живот няма типове като Плагио.

По време на спускането слънцето се беше издигнало в небето. То прежуряше над пустинята и Ебърли се усещаше като в пещ. Юни не бе най-благоприятният месец за разходка в пустинята. Ебърли мечтаеше за една шапка. Изтри челото си с ръкав и се замисли за следващия ход. Дали да се приближи пълзешком до джипа или да изтича? Дали изобщо да се опитва? Плагио или хората му може би бяха близо до колата и щяха да го надупчат, преди той да успее да я подкара. Може би трябваше да се възползува от предимството си и да се впусне в пустинята. А ако ключовете бяха в джоба на Плагио? Ебърли погледна

към слънцето. Той почти чуваше пращането му. Не, бягство през пустинята беше изключено. Трябваше му джипа, джипа или предаване. Никога!

Ако ключовете липсваха, можеше да повреди колата и да опита бягство пеша. И в двата случая това беше единственият му шанс.

Като се навеждаше ниско, той успя да заобиколи основата на скалистата височина. Ако той имаше щастие, Плагио щеше да е още горе, да го търси и да вика през мегафона.

— Ебърли!

Ебърли се засмя, доволен, че е измамил Плагио, но изведнъж се скова неподвижно зад един голям камък. Чуваха се провлечени стъпки на слизащ по камъните човек. Предпазливо той едва се повдигна над камъка. Джипът се намираше на пясъчна дюна, на двадесет метра от скалите. Марвин, чиято глава поразително приличаше на дълъг самун хляб, покрит с коса, приближаваше към колата. Ужасен, Ебърли видя как Марвин се наведе през седалката и изтегли ключовете от контакта. Плагио го беше изпреварил.

Запращайки по дяволите всякаква предпазливост, със страшна усмивка, която оголваше зъбите му, Ебърли се спусна напред, като държеше хоризонтално пушката. Настъплението по пясъка се оказва твърде бавно и все пак той успя да изненада Марвин, забелязвайки отзад на главата му бялата превръзка на удареното от вазата място.

Марвин се обърна, видя Ебърли, който с труд се изкачваше по дюната, и започна да се смее, сочейки го с пръст, когато Ебърли залитна комично по пясъка. После реши нещо друго и хвана кобура на своя 45-милиметров револвер. Смехът раздуха гнева на Ебърли. Той достигна върха на дюната в момента, когато Марвин бе извадил наполовина револвера, замахна и с приклада на пушката удари отстрани самуноподобната глава. С празен поглед, замаян, Марвин остана прав около минута и после се сгромоляса. Безчувственото му тяло започна да се търкаля надолу по дюната. При търкалянето револверът изгърмя.

— По дяволите — промърмори Ебърли. Той коленичи и разтърси леко проснатото тяло. Марвин остана по гръб, като издухваше пясък през носа си и дишаше шумно. Ебърли бързо пребърка джобовете му и намери две връзки ключове, едната вероятно за джипа, а другата за колата и Марвин. Той отново го разтърси.

— Хей, отрепко, събуди се.

Очите на Марвин започнаха да се отварят — два тесни процепа в покритото с пясък лице. Ебърли разклати двете връзки ключове пред тях.

— Кой от ключовете е от джипа?

Очите се затвориха. Главата се отпусна.

— Марвин, събуди се!

Той го удари, но ударът само отблъсна Марвин надолу по дюната. Три изстрела пръснаха малко пясък по лицето на Марвин. Ебърли погледна нагоре. Плагио и двама от хората му стреляха срещу него. Като взе и двете връзки ключове, Ебърли остави Марвин и отново се отправи към джипа. Около него пясъкът подскачаше от изстрелите. Едва когато се прикри зад джипа, той погледна назад. Плагио и другите двама, които стреляха, бяха се спуснали в подножието на скалите.

Ебърли постави пушката върху предния капак на колата и даде четири бързи изстрела. Въпреки че не улучи никого, той видя, че Плагио, който тичаше обратно зад скалите, бе разбрал урока. След това остави отново пушката и влезе в джипа. Започна трескаво да изпробва ключовете — безброй ключове във всяка връзка. Защо ли Марвин носеше толкова много ключове? Спомни си думите на Плагио, че преди да започне да изважда енграми, Марвин крадял коли. Това можеше отчасти да обясни характера на Марвин, удоволствието, което намираше в работата си. Кражба на коли, кражба на енграми и двете даваха на Марвин трепета на забраненото. Един от ключовете влезе. Ебърли натисна съединителя и завъртя ключа. Моторът избръмча, задави се и се запали. Ебърли включи на първа скорост и даде газ. Джипът се наклони, сякаш се готвеше да скочи, и след това спря.

Ебърли отново запали двигателя и този път отпусна бавно съединителя. Моторът издаде измъчено ръмжене, преминаващо в бавно декресчендо, и пак угасна. Ебърли провери ръчната спирачка и след това се наведе и видя предните гуми сплескани. В момента, когато Ебърли отпусна съединителя, Плагио беше постигнал целта си. На това се дължеше и подскачането на колата.

— А сега, какво? — запита се Ебърли, гледайки сплесканите гуми. Един куршум прониза предното стъкло, като остави дупка, заобиколена от напомнящи на паяжина пукнатини.

— Трябва да намеря прикритие — отговори си сам Ебърли. Той слезе от джипа и пропъзля под него, като се разположи така, че Плагио трябваше да настъпва точно срещу дулото на пушката. Когато Плагио се опита да мине пред скалите, един изстрел вдигна облаче от пясък пред краката му. Той се отдръпна и заканително вдигна юмрук към Ебърли.

— Ебърли!

Ебърли сви дланите си като фуния и извика през тях:

— Какво?

— Сега вече не можеш да избягаш. Ти ни държиш, но и сам си в ръцете ни. Джипът не може да се движи. Намираш се в мъртва точка, Ебърли! Предай се!

Неочаквано, необяснимо съмнение обхвана Ебърли. Плагио беше прав — мъртва точка. Какво се надяваше да спечели със своята съпротива? Всъщност човекът не искаше нищо повече от това, което му се полагаше при изпълнението на един незаконен договор. Какво неправилно имаше в това? В замяна Ебърли ще запази не само живота си, нещо, което той винаги намираше за полезно, но и материалната обезпеченост.

Той започна да обмисля дали да се предаде. Носеше отговорност спрямо Глория, спрямо децата. Себелюбието, порок, който той по принцип отричаше, но същевременно практикуваше, не беше причина да лиши семейството си от добър живот, нали? Той си представи Глория на опашка за социална помощ, с парцаливи дрехи, сплъстени коси, блъскана от вси страни. Видя, че Ефраим и Езекил продават моливи, просят от минавачи с насълзени очи, жалки! И защо?

Ебърли изпъзля изпод джипа, отвратен от себе си. Стана и извади „Дон Кихот“ от джоба си, като го гледаше сърдито.

— Заради тебе — изръмжа той.

Хвърли книгата на пясъка и започна да скача върху нея с крака.

— Ти, ти, ти! Изменник! Прелъстител! Каква полза от тебе?

Спря да скача и се отдръпна. Книгата лежеше отворена на страницата, до която беше стигнал. Той впери поглед в наполовина заринатата книга, като дишаше тежко и се опитваше да се успокои. Един куршум изсвири край ухото му и го изтръгна от размислите. Той се хвърли по лице на пясъка, до самата книга. Плагио, който не беше

доловил намеренията на Ебърли да се предаде, продължаваше да стреля.

— Плагио — извика Ебърли.

Стрелбата спря.

— Какво?

— Искам... — думите сякаш засядаха в гърлото му.

— Какво искаш?

— Искам да... — Ебърли спря, тъй като вниманието му бе привлечено от страницата пред него. Започна да чете.

— Какво искаш? — с подкупващ глас извика Плагио.

— Един момент! — Ебърли бе погълнат от окончателното завръщане на рицаря в дома му. Жената на Санчо Панса, след като пита как е здравето на магарето на Санчо („По-добро, отколкото това на господаря“ — отвръща той), иска да разбере какво е спечелил мъжът ѝ от своите скитания, какви дрехи ѝ носи и има ли обувки за децата?

— Не нося такива неща, добра жено — казва Санчо, — обаче донесох други, които са много по-ценни и важни.

— По-ценни и важни — промълви Ебърли, подсмърчайки, и една сълза започна да се спуска по бузата му. Отново го обхвана съмнението, но този път по отношение на желанието му да се предаде. Гласът му се промени и се изпълни с решителност. Той вдигна очи от книгата. Плагио не се виждаше.

Вземайки книгата в една ръка и пушката в друга, Ебърли изпълзя изпод джипа. Достигна върха на дюната и хвърли поглед надолу. Дюната образуваше вдлъбнатина, където беше тялото на Марвин, и това представляваше естествено прикритие. Той видя само горните части на три глави. Докато беше чел, Плагио и хората му бяха стигнали при Марвин. Те напредваха пълзешком и когато го видяха, откриха ожесточен огън. Пясъкът подскачаше и хвърчеше на всички страни.

Ебърли премести книгата и постави пушката върху вътрешния ръб. Даде два изстрела и спря напредването на Плагио. После отново зачете. Така, продължавайки да стреля и да чете, Ебърли спираше напредването на Плагио и следеше това на Дон Кихот. Той успя да прочете сонетите и епитафията в последните няколко страници и достигна едновременно до последния пасаж и последния си патрон.

„Един учен — прочете Ебърли — получил мухлясалите и проядени от времето ръкописи, разказващи за живота и подвизите на Дон Кихот от Ламанча, и успял според автора (някой си Сервантес) да ги разчете. Те обещаваха да разкажат за нови подвизи, за ново пътешествие на прочутия рицар.“

— Трето пътешествие — каза Ебърли и като затвори книгата, изстреля последния патрон. От окоето му се показа още една сълза, когато си представи с тъга това трето пътешествие.

— Ебърли!

Гласът на действителността! — „Какво?“

— По моя преценка ти нямаш повече патрони. Идваме.

Ебърли се отпусна по гръб, разпери ръце и остави лицето си на топлите слънчеви лъчи. После каза тихо:

— Ела и ме вземи, лешояд! Готов съм.

Той чуваше как Плагио изкачва дюната. Какво ли му е предвидил за следващия път. Ах, да — руски език. За пети път — руски. В тази дума Ебърли виждаше своето бъдеще. Руският език щеше да бъде потруден от испански. Първо, тази особена азбука, която той трябваше да прекоси като мрежа от бодлива тел, за да достигне до езика. Второ, трябваше му повече време и усилия, за да обмисли грижливо всичко, плюс повече устойчивост, за да осъществи плана си. За момент той потрепера, като помисли за трудностите, които го очакваха, но в същото време изпитваше и радост от тях. Какво друго можеше да прави човек, който беше привличан от тях? Какво друго можеше да прави човек, който беше само на страница 15 от „Война и мир“?

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 47,48/1977 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.